ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА (ЕС) 2018/1910 НА СЪВЕТА

от 4 декември 2018 година

за изменение на Директива 2006/112/ЕО по отношение на хармонизирането и опростяването на някои правила от системата на данъка върху добавената стойност за данъчно облагане на търговията между държавите членки

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 113 от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

след предаване на проекта на законодателния акт на националните парламенти,

като взе предвид становището на Европейския парламент ([1]),

като взе предвид становището на Европейския икономически и социален комитет ([2]),

в съответствие със специална законодателна процедура,

като има предвид, че:

(1) Когато през 1967 г. Съветът прие общата система на данъка върху добавената стойност („ДДС“) посредством Първа Директива 67/227/ЕИО ([3]) на Съвета и Втора Директива 67/228/ЕИО ([4]) на Съвета, бе поет ангажимент за установяване на окончателна система на ДДС, която да функционира в рамките на Европейската общност така, както би функционирала в рамките на една държава членка. Тъй като политическите и техническите условия не бяха още достатъчно подходящи за такава система, при премахването на фискалните граници между държавите членки в края на 1992 г. беше приет преходен режим на ДДС. В Директива 2006/112/ЕО на Съвета ([5]) се предвижда този преходен режим да бъде заменен с окончателен режим.

(2) В съответствие със своето Съобщение от 7 април 2016 г. относно план за действие във връзка с ДДС Комисията представи предложение, в което се определят елементите на окончателната система на ДДС за трансграничната търговия между предприятия от различни държави членки, основана на принципа на облагане на трансграничните доставки на стоки в държавата членка на местоназначение.

(3) В своите заключения от 8 ноември 2016 г. Съветът прикани Комисията да внесе някои подобрения в правилата за ДДС на Съюза по отношение на трансграничните сделки, във връзка с ролята на идентификационния номер по ДДС в контекста на освобождаването на вътреобщностните доставки, режима на складиране на стоки до поискване от клиента, верижните сделки и доказателството за превоз за целите на освобождаването на вътреобщностните сделки.

(4) Предвид искането на Съвета и това, че въвеждането на окончателната система на ДДС за вътреобщностната търговия ще отнеме няколко години, посочените конкретни мерки, целящи да хармонизират и опростят някои процедури за предприятията, са подходящи.

(5) При складирането на стоки до поискване от клиента към момента на превоза на стоките до друга държава членка доставчикът вече знае самоличността на лицето, придобиващо стоките, на което тези стоки ще бъдат доставени на един по-късен етап и след пристигането им в държавата членка на местоназначение. Понастоящем това води до предполагаема доставка (в държавата членка на тръгване на стоките) и предполагаемо вътреобщностно придобиване (в държавата членка на пристигане на стоките), последвани от „вътрешна“ доставка в държавата членка на пристигане, и налага доставчикът да е идентифициран за целите на ДДС в тази държава членка. За да се избегне това, такива сделки, при някои условия и когато се извършват между две данъчнозадължени лица, следва да се считат, че водят до една освободена доставка в държава членка на тръгване и едно вътреобщностно придобиване в държавата членка на пристигане.

([1]) Становище от 3 октомври 2018 г.
([2]) Становище от 14 март 2018 г.
([3]) Първа Директива 67/227/ЕИО на Съвета от 11 април 1967 г. за хармонизиране на законодателството на държавите членки относно данъка върху оборота (ОВ 71, 14.4.1967 г., стр. 1301).
([4]) Втора Директива 67/228/ЕИО на Съвета от 11 април 1967 г. за хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — структура и процедури за прилагане на общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ 71, 14.4.1967 г., стр. 1303).
([5]) Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 11.12.2006 г., стр. 1).

(6) Като верижни сделки се обозначават последователните доставки на стоки, които са предмет на един-единствен вътреобщностен превоз. Вътреобщностното движение на стоките следва да бъде отнесено само към една от доставките и само тази доставка следва да се ползва от освобождаването от ДДС, предвидено за вътреобщностните доставки. Останалите доставки във веригата следва да се облагат и може да изискват идентификация за целите на ДДС на доставчика в държавата членка на доставката. С цел да се избегнат различни подходи сред държавите членки, което може да доведе до двойно данъчно облагане или до необлагане, и за да се увеличи правната сигурност за операторите, следва да бъде установено общо правило, гласящо, че при изпълнение на някои конкретни условия превозът на стоките следва да бъде отнесен към една доставка от веригата на сделките.

(7) Що се отнася до идентификационния номер по ДДС във връзка с освобождаването на доставки на стоки в контекста на вътреобщностната търговия, се предлага включването в системата за обмен на информация за ДДС („VIES“) на идентификационния номер по ДДС на лицето, придобиващо стоките, определен от държава членка, различна от тази, в която е започнал превозът на стоките, да бъде, в допълнение към условието за превоз на стоките извън държавата членка на доставка, материалноправно условие, а не формално изискване за прилагането на освобождаването. Освен това декларацията VIES е изключително важна за уведомяване на държавата членка на пристигане за наличието на стоките на територията ѝ, и следователно е ключов елемент от борбата с измамите в Съюза. Поради това, държавите членки следва да гарантират, че когато доставчикът не изпълнява задълженията си по отношение на декларацията VIES, освобождаването не се прилага, освен когато доставчикът е действал добросъвестно, т.е. когато той може да оправдае по надлежен начин пред компетентните данъчни органи всички допуснати от него нередности във връзка с обобщената декларация, което може да включва и предоставяне към този момент на вярната информация, изисквана съгласно член 264 от Директива 2006/112/ЕО.

(8) Доколкото целта на настоящата директива — а именно да се подобри функционирането на режима на ДДС в контекста на трансграничната търговия между предприятия — не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите членки, а поради нейния обхват и последици може да бъде по-добре постигната на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от Договора за Европейския съюз. В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в същия член, настоящата директива не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

(9) Съгласно Съвместната политическа декларация на държавите членки и на Комисията относно обяснителните документи от 28 септември 2011 г. ([1]) държавите членки са поели ангажимент в обосновани случаи да прилагат към съобщението за своите мерки за транспониране един или повече документи, обясняващи връзката между елементите на дадена директива и съответстващите им части от националните инструменти за транспониране. По отношение на настоящата директива законодателят смята, че предоставянето на такива документи е обосновано.

(10) Поради това Директива 2006/112/ЕО следва да бъде съответно изменена,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

Директива 2006/112/ЕО се изменя, както следва:

1) Вмъква се следният член:

„*Член 17а*

1. Прехвърлянето от данъчнозадължено лице на стоки, представляващи част от неговите стопански активи, в друга държава членка под режим на складиране на стоки до поискване от клиента, не се третира като възмездна доставка на стоки.

2. За целите на настоящия член се счита, че е налице режим на складиране на стоки до поискване от клиента, когато са спазени следните условия:

а) стоките са изпратени или превозени от данъчнозадължено лице или от трето лице от негово име до друга държава членка с оглед доставка на посочените стоки там — на по-късен етап и след пристигането им — на друго данъчнозадължено лице, което има право да придобие собствеността върху тези стоки в съответствие със съществуващо споразумение между двете данъчнозадължени лица;

б) данъчнозадълженото лице, изпращащо или превозващо стоките, не е установило своята стопанска дейност, нито има постоянен обект в държавата членка, до която са изпратени или превозени стоките;

([1]) ОВ C 369, 17.12.2011 г., стр. 14.

в) данъчнозадълженото лице, за което стоките са предназначени да бъдат доставени, е идентифицирано за целите на ДДС в държавата членка, до която са изпратени или превозени стоките, и неговата самоличност, както и идентификационният номер по ДДС, издаден му от тази държава членка, са известни на данъчнозадълженото лице, посочено в буква б), към момента, в който започва изпращането или превозът;

г) данъчнозадълженото лице, изпращащо или превозващо стоките, вписва изпращането на стоките в регистъра по член 243, параграф 3 и въвежда самоличността на данъчнозадълженото лице, придобиващо стоките, и идентификационния номер по ДДС, издаден му от държавата членка, до която са изпратени или превозени стоките, в обобщената декларация по член 262, параграф 2.

3. Когато са изпълнени условията, предвидени в параграф 2, се прилагат следните правила към момента на прехвърляне на правото за разпореждане със стоките като собственик на данъчнозадълженото лице, посочено в параграф 2, буква в), при условие че прехвърлянето се извърши в срока, посочен в параграф 4:

а) счита се, че е извършена доставка на стоки в съответствие с член 138, параграф 1 от данъчнозадълженото лице, което е изпратило или превозило стоките самò или чрез трето лице от негово име в държавата членка, от която са били изпратени или превозени стоките;

б) счита се, че е извършено вътреобщностно придобиване на стоки от данъчнозадълженото лице, на което тези стоки са доставени в държавата членка, до която са били изпратени или превозени стоките.

4. Ако в срок от 12 месеца след пристигането на стоките в държавата членка, до която те са били изпратени или превозени, тези стоки не са били доставени на данъчнозадълженото лице, за което са били предназначени посочено в параграф 2, буква в) и параграф 6, и не е възникнало никое от обстоятелствата, предвидени в параграф 7, се счита, че е извършено прехвърляне по смисъла на член 17 в деня, следващ изтичането на 12-месечния срок.

5. Не се счита, че е извършено прехвърляне по смисъла на член 17, когато са изпълнени следните условия:

а) правото за разпореждане със стоките не е било прехвърлено и тези стоки са били върнати в държавата членка, от която са били изпратени или превозени, в рамките на срока, посочен в параграф 4, и

б) данъчнозадълженото лице, изпратило или превозило стоките, впише връщането им в регистъра, предвиден в член 243, параграф 3.

6. Когато в рамките на срока, посочен в параграф 4, данъчнозадълженото лице, посочено в параграф 2, буква в), бъде заместено от друго данъчнозадължено лице, не се счита, че е извършено прехвърляне по смисъла на член 17 към момента на заместването, при условие че:

а) всички други приложими условия в параграф 2 са изпълнени; и

б) заместването е вписано от данъчнозадълженото лице, посочено в параграф 2, буква б), в регистъра, предвиден в член 243, параграф 3.

7. Когато в рамките на срока, посочен в параграф 4, някое от условията, определени в параграфи 2 и 6, престане да бъде изпълнено, се счита, че е извършено прехвърляне на стоки съгласно член 17 в момента, когато съответното условие вече не е изпълнено.

Ако стоките са доставени на лице, различно от данъчнозадълженото лице, посочено в параграф 2, буква в) или в параграф 6, се счита, че условията, определени в параграфи 2 и 6, са престанали да бъдат изпълнени непосредствено преди такава доставка.

Ако стоките са изпратени или превозени до държава, различна от държавата членка, от която те са били преместени първоначално, се счита, че условията, определени в параграфи 2 и 6, са престанали да бъдат изпълнени непосредствено преди да започне такова изпращане или превоз.

В случай на унищожаване, загуба или кражба на стоките се счита, че условията, определени в параграфи 2 и 6, са престанали да бъдат изпълнени в деня, в който стоките действително са били преместени или унищожени, или ако е невъзможно да бъде определена тази дата — в деня, в който е било установено, че стоките са унищожени или липсващи.“

2) В дял V, глава 1, раздел 2 се вмъква следният член:

„*Член 36а*

1. Когато едни и същи стоки са предмет на последователни доставки и те се изпращат или превозват от една държава членка до друга държава членка директно от първия доставчик до крайния клиент във веригата, изпращането или превозът се отнасят само към доставката, извършена за междинния оператор.

2. Чрез дерогация от параграф 1, изпращането или превозът се отнасят само към доставката на стоки от междинния оператор, когато междинният оператор е съобщил на своя доставчик идентификационния номер по ДДС, който му е издаден от държавата членка, от която стоките са изпратени или превозени.

3. За целите на настоящия член „междинен доставчик“ означава доставчик във веригата, различен от първия доставчик във веригата, който изпраща или превозва стоките сам или чрез трето лице от негово име.

4. Настоящият член не се прилага за случаите, обхванати от член 14а.“

3) Член 138 се изменя, както следва:

а) параграф 1 се заменя със следното:

„1. Държавите членки освобождават доставката на стоки, изпратени или превозени до местоназначение извън съответната им територия, но на територията на Общността, от или от името на продавача или лицето, придобиващо стоките, когато са изпълнени следните условия:

а) стоките са доставени на друго данъчнозадължено лице или на данъчно незадължено юридическо лице, действащо в това си качество в държава членка, различна от тази, в която започва изпращането или превозът на стоките;

б) данъчнозадълженото лице или данъчно незадълженото юридическо лице, за което е извършена доставката, е идентифицирано за целите на ДДС в държава членка, различна от тази, в която започва изпращането или превозът на стоките, и е посочило този идентификационен номер по ДДС на доставчика.“;

б) вмъква се следният параграф:

„1а. Освобождаването, предвидено в параграф 1, не се прилага, когато доставчикът не е изпълнил задължението, посочено в членове 262 и 263, да представи обобщена декларация или когато представената от него обобщена декларация не съдържа точната информация за тази доставка съгласно изискванията на член 264, освен ако доставчикът може да оправдае по надлежен начин допуснатата от него нередност пред компетентните органи.“

4) В член 243 се добавя следният параграф:

„3. Всяко данъчнозадължено лице, което прехвърля стоки под режим на складиране на стоки до поискване от клиента, посочен в член 17а, води регистър, който позволява на данъчните органи да проверяват правилното прилагане на този член.

Всяко данъчнозадължено лице, на което се доставят стоки под режим на складиране на стоки до поискване от клиента, посочен в член 17а, води регистър на тези стоки.“

5) Член 262 се заменя със следното:

„*Член 262*

1. Всяко данъчнозадължено лице, идентифицирано за целите на ДДС, представя обобщена декларация за следното:

а) придобиващите лица, идентифицирани за целите на ДДС, на които е доставило стоки в съответствие с условията по член 138, параграф 1 и член 138, параграф 2, буква в);

б) лицата, идентифицирани за целите на ДДС, на които е доставило стоки, които са му били доставени чрез вътреобщностно придобиване на стоки посочено в член 42;

в) данъчнозадължените лица и данъчно незадължените юридически лица, идентифицирани за целите на ДДС, на които е предоставило услуги, различни от услуги, които са освободени от ДДС в държавата членка, в която сделката е облагаема, и за които получателят дължи плащане на данъка съгласно член 196.

2. В допълнение към информацията, посочена в параграф 1, всяко данъчнозадължено лице представя информация за идентификационния номер по ДДС на данъчнозадължените лица, за които са предназначени стоките, изпратени или превозени под режим за складиране на стоки до поискване от клиента в съответствие с условията по член 17а, и за всяка промяна в представената информация.“

6) Членове 403 и 404 се заличават.

Член 2

1. Държавите членки приемат и публикуват до 31 декември 2019 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива. Те незабавно съобщават на Комисията текста на тези разпоредби.

Те прилагат тези разпоредби от 1 януари 2020 г.

Когато държавите членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условията и редът на позоваване се определят от държавите членки.

2. Държавите членки съобщават на Комисията текста на основните разпоредби от националното законодателство, които те приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 3

Настоящата директива влиза в сила на двадесетия ден след публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 4

Адресати на настоящата директива са държавите членки.

Съставено в Брюксел на 4 декември 2018 година.

За Съвета

Председател

H. LÖGER